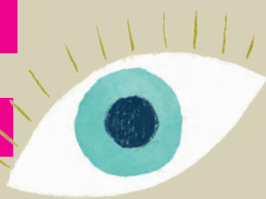

QUÈ

SALVADOR COMELLES

ES

Les paraules
que fem servir
cada dia

AMB IL·LUSTRACIONS DE **MARIONA CABASSA**

DIU?

QUÈ ES DIU?

Les paraules que fem
servir cada dia

Salvador Comelles

amb il·lustracions de

Mariona Cabassa

Publicacions de l'Abadia de Montserrat

LES PARAULES DE CADA DIA

Sempre aprenem paraules noves: coneixem un arbre o descobrim una eina i veiem quin nom tenen; llegim un poema o un conte i hi trobem, per exemple, un adjectiu que no sabíem...

Però les paraules que surten en aquests poemes són algunes de les primeres que vam aprendre de petits; són, també, les que s'aprenen de seguida quan estudiem un altre idioma.

Són paraules que ens ajuden a veure el món, a organitzar-lo: amb aquests mots parlem del temps, de l'espai, de les persones, de les quantitats... Cada dia diem aquestes paraules un munt de vegades.

Avui les pots agafar d'una en una i mirar-te-les com qui observa amb curiositat una flor, una bestiola o un quadre. A veure què ens diu cada paraula quan ens la mirem de tan a prop.

HOLA

Diu una història molt antiga
que Déu va crear el món
en sis dies i sis nits.
Cap al final de tot
Déu va decidir
de posar en aquest món
l'espècie humana.

L'home i la dona
van obrir els ulls
i Déu els va dir: **Hola!**
Era un **hola** de benvinguda
al món que Déu havia creat.
No n'eren pas els primers habitants.
Ja hi havia els peixos, i les bèsties,
i els ocells, i els arbres, i les plantes,
i tots ja s'havien dit **hola!**

La dona i l'home es van mirar tots dos,
com si fossin un primer mirall,
preguntant-se què tenien d'igual
i què tenien de diferent l'una de l'altre,
sense saber que milers d'anys després
s'ho seguirien preguntant.

Però en aquell moment
només es van dir: **Hola!**
I com que el món acabava de començar,
com que no hi havia abans
i només hi havia després,
encara no tenien res per explicar-se.

I es van posar a viure.

MENTRE

Mentre som aquí esperant-nos,
per què no m'expliques coses de quan eres petita?

Mentre la mare sigui de viatge,
podré venir a dormir al teu llit?

Mentre hi ha el sol,
la lluna on va?

Mentre plou,
a què juguem?

Mentre vas en autobús,
t'imagines històries?

Mentre t'ho estic explicant,
pots deixar això que fas i mirar-me?

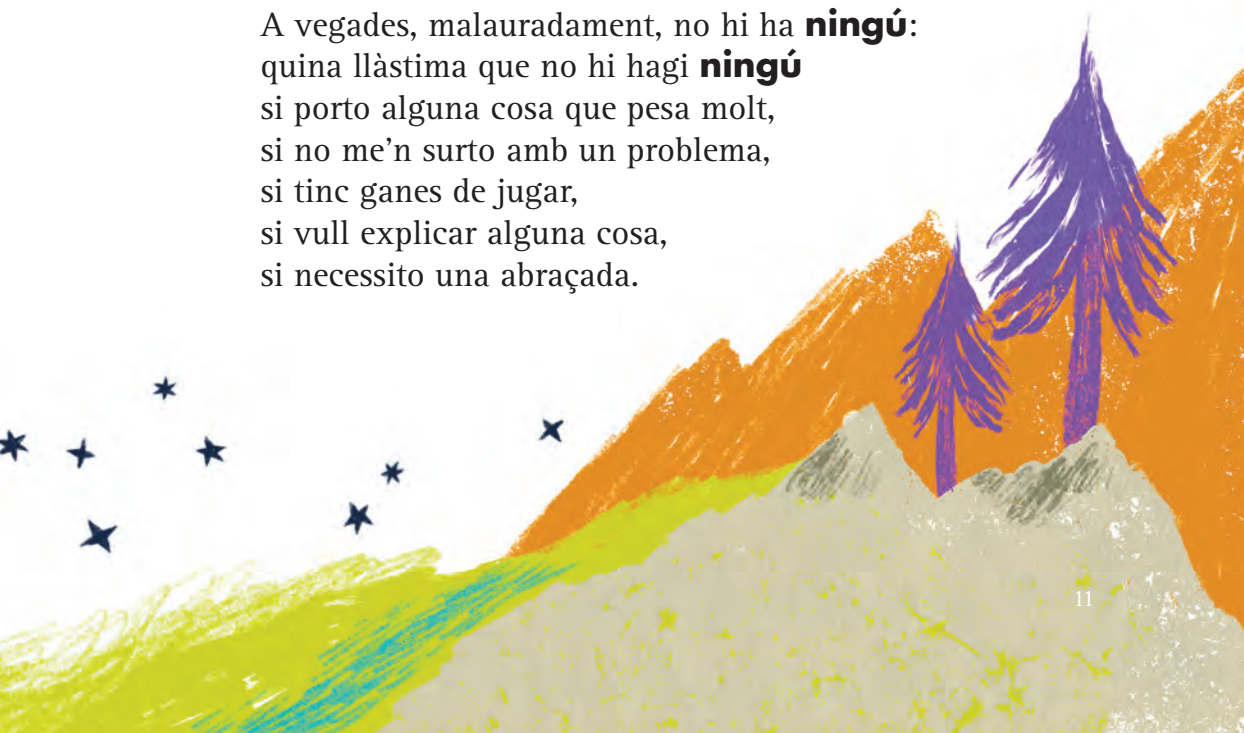
Mentre soc al bany,
podeu fer el favor de no cridar-me?

NINGÚ

A vegades, per sort, no hi ha **ningú**:
que bé que no hi hagi **ningú**
quan he d'anar al lavabo,
o a la botiga on sempre hi ha cua,
o quan estic preparant una sorpresa,
o quan m'entrebanco de tan distret que vaig,
o quan necessito una estona d'estar sol.

A vegades, malauradament, no hi ha **ningú**:
quina llàstima que no hi hagi **ningú**
si porto alguna cosa que pesa molt,
si no me'n surto amb un problema,
si tinc ganes de jugar,
si vull explicar alguna cosa,
si necessito una abraçada.

NOSALTRES

Nosaltres,

que a vegades sentim la música,
o els riures, o els sorolls
del pis de dalt
o de la casa del costat,
els que vivim al mateix carrer.

Nosaltres, els veïns.

Nosaltres,

que plantem blat o munyim vaques,
sigui dimecres o diumenge,
que vivim en un mas
i tenim una feina antiga com el món.

Nosaltres, els pagesos.

Nosaltres,

que tenim els mateixos pares,
però un s'assembla més al pare
i l'altre, a la mare,
i que juguem i ens barallem
i ens fem grans l'un al costat de l'altre.

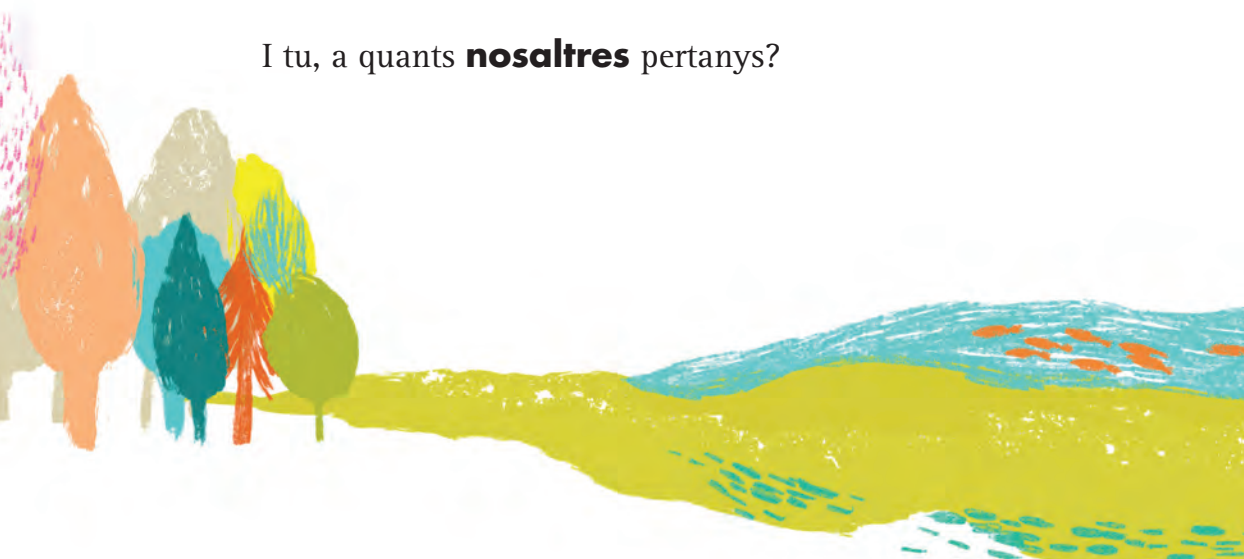
Nosaltres, els germans.

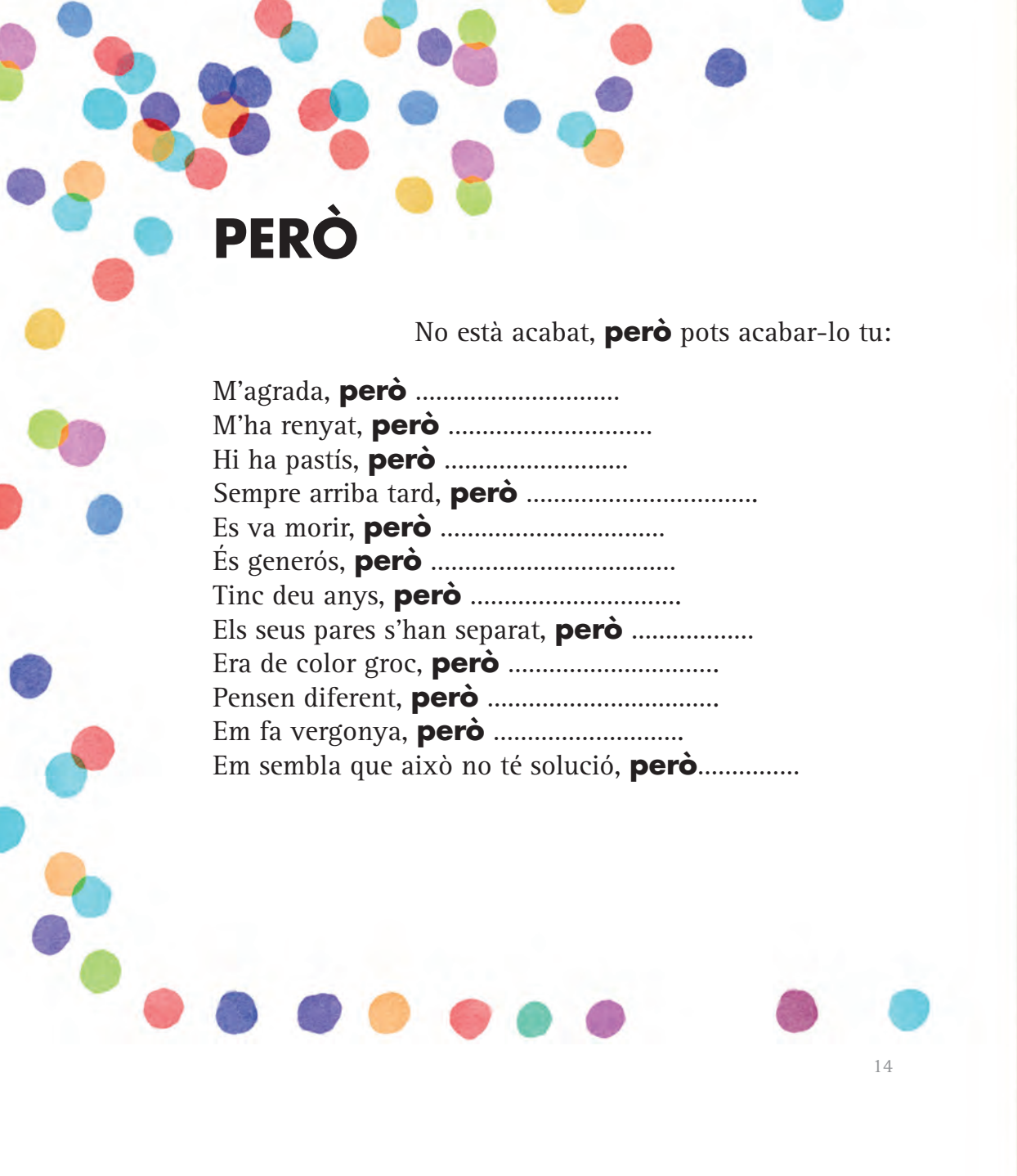
Nosaltres,

nascuts a qualsevol lloc del món,
pobres o rics,
que sabem llegir i escriure
o que potser no en sabem,
homes o dones, grans o petits.

Nosaltres, les persones.

I tu, a quants **nosaltres** pertanys?

PERÒ

No està acabat, **però** pots acabar-lo tu:

- M'agrada, **però**
- M'ha renyat, **però**
- Hi ha pastís, **però**
- Sempre arriba tard, **però**
- Es va morir, **però**
- És generós, **però**
- Tinc deu anys, **però**
- Els seus pares s'han separat, **però**
- Era de color groc, **però**
- Pensen diferent, **però**
- Em fa vergonya, **però**
- Em sembla que això no té solució, **però**.....

JO

Uns l'escriuen amb lletra petita;
o de tan petita, minúscula.
D'altres l'escriuen amb lletra gran;
o de tan gran, majúscula.
Uns l'escriuen amb lletra clara
i d'altres, amb mala lletra.
Uns, amb lletra lligada
i d'altres, amb lletra de pal.
N'hi ha que sempre el subratllen.
Uns l'escriuen amb Times New Roman
i d'altres, amb lletra de còmic.
Uns l'escriuen amb tinta negra
i d'altres el pinten de colors.
N'hi ha que sempre el fan igual
i n'hi ha que el canvien tot sovint.
I tu, com escrius **jo**?

DESPRÉS

A vegades preparem el **després**:
preparem un dinar
o ens entrenem per a un partit,
i potser passa que al final
els convidats no poden venir
o que el partit se suspèn per la pluja.

A vegades el **després** ja ens l'esperàvem,
però altres cops ens sorprèn
(a uns els agrada que els sorprengui;
a d'altres no els agrada gens).

I mentrestant anem decidint:
això ho faig ara,
això ho faig **després**
—i sempre hi ha algunes coses
que queden per fer.

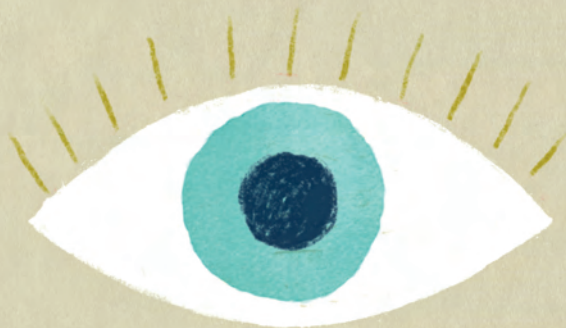

Els meus desitjos
viuen sempre en un **després**.
Quins es compliran?

ENLLOC

A vegades el pare no troba les claus **enlloc**:
no les troba a l'habitació, ni al costat de la tele,
ni al lavabo, ni a l'escriptori...,
però no és cert que les claus no siguin **enlloc**.
Són en algun lloc. Ha de trobar-lo.
A vegades el lloc és molt a prop,
i les claus surten d'una butxaca
on no havia buscat gaire bé.

També a vegades sembla
que la calma, l'alegria o la força
no les trobis **enlloc**.
Però com passa amb les claus,
resulta que sí, que sempre són en algun lloc.
Només has de trobar-lo.
Potser molt a prop.
Potser en alguna butxaca dins teu,
algun lloc on hauries de tornar a mirar.

ABANS

Abans, per a mi,
pot ser fa cinc minuts
o potser fa deu anys.

Abans, per a l'àvia,
pot ser fa cinc minuts
o potser fa seixanta anys.

Hi ha qui **abans**
s'enfadava de seguida
i, en canvi, ara no tant;
hi ha qui **abans**
no feia esport
i ara en fa.

A vegades val més parar-se **abans**:
abans de dir que sí,
pensar-te si ho vols fer;
abans de dir que no,
pensar-te si et convé.

Cada dia que passa
hi ha més coses a l'**abans**.

DINS

A **dins** hi ha un pollet.
A **dins** hi ha un caramel.
A **dins** hi ha una nina més petita.
A **dins** hi ha records i projectes.
A **dins** hi ha unes claus.
A **dins** hi ha aire.
A **dins** hi ha un anell.
A **dins** hi ha una sopa.
A **dins** hi ha un poema.
A **dins** hi ha una família.
A **dins** hi ha un cuquet.
A **dins** hi ha moltes cordes.
A **dins** hi ha un poblet on neva.

POTSER

De tant en tant diem **potser**.
No podem estar segurs de tot.

Un infant que hagi nascut avui...
potser farà una feina que li agradarà molt, o no,
potser tindrà fills o no en tindrà,
potser viatjarà molt o no ho farà,
potser tindrà molt bona salut, o no.

El **potser** ens mostra
que el futur no depèn
només de nosaltres.
Però treballem
perquè sigui possible
allò que volem.
Potser ho aconseguirem.
Potser no.
Però ho haurem intentat.

TAMBÉ I TAMPOC

Si són coses bones, m'agrada més el **també**;
si no són bones, m'agrada més el **tampoc**.

DARRERE I DAVANT

A classe, t'agrada seure al **davant** o al **darrere**?

Quan vas en cotxe, t'estimes més anar al **davant** o al **darrere**?

I quan ets d'excursió, acostumes a anar al **davant** o al **darrere**?

Els que van a **davant** són més atrevits que els que van al **darrere**?

A vegades el **davant** i el **darrere**
és com l'escenari i les bambolines:
hi ha el que es veu i el que no es veu.

Hi ha coses,
com les cases,
que tenen **davant** i **darrere**,
i quan en veus el **darrere**
resulta que és molt diferent del **davant**;
potser el **davant** era com un decorat:
molta aparença per **davant**,
però poca cosa més, o res, al **darrere**.

No sempre és fàcil veure el **davant** i el **darrere**:
a vegades algú, **davant** meu, fa una proposta,
però té alguna altra intenció al **darrere**?
O veig el que fa algú amb molta facilitat al meu **davant**,
però no he vist l'esforç que hi ha hagut al **darrere**.

Davant del mirall, jo sol,
em veig el **davant**,
però em costa veure'm el **darrere**;
hauria d'agafar un altre mirall.

També per veure'm bé a mi mateix
no en tinc prou amb mi sol
i necessito el mirall dels altres.

S

empre anem aprenent paraules
noves, però aquest llibre es fixa
en les primeres que vam aprendre,
ens demana que ens aturem un
moment per mirar-nos els mots
que ens ajuden a viure: a parlar de
qui som, a parlar de les coses, dels
llocs, del temps que passa...

U

ns textos que ens conviden
a remenar aquestes paraules, a
jugar-hi, a pensar. Ens deixen
participar-hi i ens acompanyen
amb unes il·lustracions
lluminoses i suggeridores.

Som-hi?

Publicacions de l'Abadia de Montserrat